

Een pleister op de wond

(163)

Jammer dat ze niet door zijn, onze oranjehelden. Het was leuk zo lang het duurde. Een herhaling van 1988 was gaaf geweest, maar ons niet gegund. Ik had het voor onze jongste graag zien gebeuren.

Toch zijn er ook voordelen aan deze nederlaag. Een pleister op de wond is dat dat bloedirritante liedje niet meer op tv komt. Dat liedje van de Jumbo-reclame. Ik weet dat er een oranjebewaarder bestaat en met nog meer kromme zinnen. Brrr! De dichter in mij kon het niet verdragen en het bleef ook nog de hele dag hangen. Doe dan dat liedje van Youp van 't Hek en Guus Meeuwis. Dat is pas leuk!

Wat wel leuk was, was om Hans van Breukelen (de keeper van toen) en nog meer van die coryfeeën te zien langskomen. Mijn focus was altijd op de keeper, dus de rest boeit me niet zo. Dat is niet overgegaan. Ook de huidige keeper van het Nederlands elftal (Bart Verbruggen) mag op mijn bewondering rekenen, ondanks het feit dat hij gisteren twee ballen niet hield. Beetje jammer, Bart.

Hoe die mannen vanuit het niets een duikvlucht kunnen nemen, blijft me verbazen. Toen onze jongste op voetbal ging, was hij vaak de keeper. Hij blonk uit in die taak. Hoe dat kleine lijfje richting bal sprong, keihard

landde en vervolgens weer ging staan alsof er niet gebeurd was, verbaast me tot op de dag van vandaag. Stilletjes hoop je als moeder dat je een wonderkind gebaard hebt en je ziet hem al schitteren in het Nederlands elftal. Ach ja...

Maar als er ergens een minuscuul wondje was,, werd hier uitbundig over geklaagd. Moest moeder er aan te pas komen met een kus en een pleister. Maar keepen kon hij als de beste. Gisteravond kwam hij dus gedesillusioneerd thuis. Wij piepten over de strafs chop, maar hij zei dat die terecht was. En hij heeft de opleiding veldscheidsrechter KNVB gedaan en gehaald. Einde droom.

Hij had graag een herhaling gezien van 2010 toen we tegen Spanje de finale speelden. Hij was toen 7, we waren op vakantie, keken nooit op zondag tv (en zeker geen voetbal, maar dit keer wel) en herinnert zich deze wedstrijd nog.

Hoe dan ook. Ze zijn ver gekomen en nu is het weer over. De slingers, shirts (ik had zelfs nog een leuk oranje shirt voor hem gekocht, wat hij niet aantrok omdat het een v-hals had, zucht) en liedjes mogen in de kast. Ik hoop dat het liedje van de Jumbo nooit meer terug komt. Dat blijft de hele dag in mijn hoofd hangen en in dat hoofd heb ik liever interessanter gedachten, zoals hoe ik een mooi ontwerp kan maken in de vorm van kaartjes, gedichten of een haakpatroon.

Voor mijn zoon vind ik het jammer.
Een kus en een pleister gaan hier niet
helpen. Ik had hem het gevoel van de
overwinning van 1988 gegund. Dat
Nederland oranje kleurt. Dat als je
goed je best doet, je ook wint. Maar
hé, we zijn ver gekomen en dat telt
ook! En misschien maakt een
nederlaag je nog wel sterker, maar
aan die boodschap heeft niemand nu
wat. Dat is een pleister op de wond
die niet heelt.

Hou je haaks!

Annet van Ballegooijen, 11072024